

KOMMENTAR

Åbent brev til undervisningsministre

David Mitchel
*Adjungeret professor ved College
of Education, Health and Human
Development, University of Canterbury*

12. april 2017

Kære minister

Der er alt for mange børn, som ikke har succes i skolen. Det er et presserende problem, der kræver en radikal gentænkning af ikke blot uddannelsessystemet, men også socialpolitikken. Den slags ændringer kræver efter min mening intet mindre end en revolutionerende transformation af uddannelsessystemet; lappeløsninger vil ikke længere være tilstrækkeligt.

Som undervisningsminister er du ansvarlig for at sætte fokus på årsagerne til de dårlige resultater og implementere de rette hjælpemidler. Det er ikke alene vigtigt af hensyn til sårbare børns trivsel, men også for udviklingen af et retfærdigt samfund.

Udfordringerne

Befolkningerne i de vestlige lande bliver mere og mere sammensatte. Tendensen viser sig i form af en række faktorer såsom globaliseringens indflydelse på arbejdskraftens bevægelighed, den stigende strøm af mennesker, der flygter fra konfliktramte lande eller fra konsekvenserne af global opvarmning, eller immigranter, der ønsker en bedre økonomisk fremtid, ændringer af menneskers trossystemer, demografiske forandringer, der blandt andet skyldes differentierede fertilitets-

rater blandt forskellige grupper, og frie borgeres selvstændige valg af identitet.

Diversitet fører desværre ofte til intolerance og konflikter på et både samfundsmæssigt og personligt plan og dermed til sårbarheder hos børn.

Det repræsenterer en stor udfordring for dig og dine kolleger at opnå den rette balance mellem hensynet til forskellige menneskers rettigheder og behovet for at skabe social sammenhængskraft. Denne udfordring vil uvægerligt og i stor udstrækning blive pålagt uddannelsesansvarlige. Hvornår bliver det en trussel mod en sammenhængende samfundsstruktur at tolerere og fremme diversitet? Og fører ønsket om social sammenhængskraft omvendt til marginalisering af dem, der er anderledes? I hvilken grad bør uddannelsesansvarlige søge at opnå homogenitet i forhold til elevers værdier, resultater og adfærd? I hvilken udstrækning bør de forsøge at inkludere dem, der efter den gængse opfattelse skiller sig ud fra samfundsnormerne? Hvilke forskelligheder bør de hylde og fremme? Hvilke bør de forsøge at mindske eller fjerne helt?

Jeg er klar over, at svarene på disse spørgsmål i høj grad afhænger af konteksten i netop dit land. Men det er ikke desto mindre nogle vigtige spørgsmål at tage op til overvejelse.

Hvad består jeres udfordringer så i? Her vil jeg kort fokusere på fire af de store: køn, socioøkonomisk status, etniske minoriteter og handicap.

Køn. Selvom drenge og pigers resultater i væsentlig grad overlapper hinanden, er drengene bag efter pigerne i mange lande. Der er også en udbredt bekymring om, at piger er tilbøjelige til at fravælge de naturvidenskabelige og tekniske fag.

Socioøkonomisk status. Der er betydelig evidens for, at en lav socioøkonomisk status har en negativ indflydelse på børns kognitive udvikling, sociale adfærd og uddannelsesmæssige resultater. Forskning fra hele verden konkluderer konsekvent, at socioøkonomisk status er den stærkeste indikator for uddannelsesmæssige resultater.

Etniske minoriteter. De fleste, men ikke alle, etniske minoriteter i de fleste lande klarer sig dårligt på en række uddannelsesmæssige, økonomiske, sociale og sundhedsmæssige områder. I visse tilfælde er de også udsat for diskrimination og sågar forfølgelse.

Handicappede. Selvom der er overraskende lidt information om handicappede børns resultater, bliver data i stigende grad disaggregeret, så det bliver muligt at drage nogle konklusioner. Konklusionerne er ikke opmuntrende og peger på behovet for at forbedre disse børns resultater.

Du bør bemærke, at det i mange tilfælde er kombinationen af to eller flere af disse identitetsmarkører, der er forbundet med diskrimination eller dårlige resultater. I Storbritannien er de grupper, der opnår de dårligste resultater, for eksempel afrocaribiske drenge med en lav socioøkonomisk status, hvide britiske drenge med en lav socioøkonomisk status og hvide britiske piger med en lav socioøkonomisk status.

Selvom jeg er klar over, at dit land måske er en undtagelse fra noget af det, jeg nævner i dette brev, vil det overraske mig, hvis der ikke er nogle væsentlige forskelle i resultaterne mellem jeres forskellige grupper af elever.

Mulige løsninger

Rundtom i verden er der heldigvis mange eksempler på programmer, der lykkes med at imødekomme elevernes forskellighed. Jeg gennemgår mange af dem i min seneste bog (Mitchell, 2017). Udfordringen er dobbelt: Hvordan udvider man brugen af disse programmer, og hvordan skiller man sig af med dem, der ikke fungerer. Forandringer vil kræve en velinformeret ledelse, og det har jeg tillid til, at I kan mønstre.

Her er fem af de afgørende faktorer, jeg mener I bør tage i betragtning:

Menneskerettigheder kommer i første række. Overvejelser om dit lands ansvar for de børn, der af den ene eller anden grund er dårligt stillet, bør tage udgangspunkt i menneskerettigheder i bred forstand. USA's Universal Declaration of Human Rights fra 1948 dannede for første gang grundlag for en lang række hjælpemidler, der relaterer sig til rettigheder for kvinder, børn, oprindelige befolkningsgrupper, mennesker med psykisk sygdom, nationale eller etniske minoriteter, religiøse minoriteter, sproglige minoriteter, migrantarbejdere og deres familier, flygtninge og, som den seneste tilføjelse, mennesker med handicap. Som undervisningsminister er et af dine væsentlige ansvarsområder at sikre, at alle beslutninger og tiltag på uddannelsesområdet respekterer og fremmer børns menneskerettigheder i dit land.

Et inkluderende uddannelsessystem er afgørende. Rundtom i verden bliver børn i mange tilfælde segregeret på grund af deres køn, religion, etnicitet, socioøkonomiske status såvel som deres evner. I de mest yderligtgående tilfælde bliver grupper af børn helt eller delvist udelukket fra uddannelsessystemet. Det gælder for eksempel piger i visse samfund og børn med handicap i mange udviklingslande. Segregeringen er indimellem et spørgsmål om politik, som når forældre får mulighed for selv at vælge deres børns skole, eller når regeringer beslutter, at specialskoler er velegnede

for børn med handicap. Andre gange er det (formentlig) en utilsigtet konsekvens af andre politikker, for eksempel når boligpolitikker fører til indkomstafhængig klassedeling af samfund. Uanset omstændighederne finder der segregering sted på trods af evidensen for, at det i bedste fald ikke gør nogen forskel eller i værste fald er skadeligt for børn.

Politikker og praksisser på uddannelsesområdet bør bygge på sund fornuft og evidens. Som jeg har peget på i en af mine seneste bøger (Mitchell, 2014), og som John Hattie (2009) har fremhævet, forventes det i stigende grad, at uddannelsesansvarlige trækker på pålidelige data og forskningsbaseret evidens i deres planlægning, implementering og evaluering af undervisningen. Der findes righoldig evidens, som uddannelsesansvarlige kan gøre brug af i deres arbejde med forskellige elever.

Selvom den er udfordret i visse lande, bygger de fleste civilisationer på forestillingen om, at der findes en sandhed, som er verificerbar og uafhængig af autoriteter eller popularitet. Jeg håber bestemt ikke, at dit land er hoppet på Trump-vognen og bagatelliserer den rolle, videnskaben spiller i fastsættelsen af offentlig politik. Tendensen viser sig blandt andet ved, at Trump-regimet for nylig har slettet alle referencer til "videnskab" i Environmental Protection Agencys programerklæring.

Der bør udvikles programmer til tidlig forebyggelse og intervention. Allerede i førskolen bør der iværksættes interventionsprogrammer, som er målrettet mod familier såvel som de enkelte børn, men under alle omstændigheder så snart vanskelighederne viser sig.

Læreruddannelse er vigtig. Der hersker næppe tvivl om, at lærere, skoleledere og læreruddannere spiller en afgørende rolle, hvad angår forbedring af resultaterne for de børn, som af en eller flere grunde er dårligt stillet. Udfordringerne kræver uddannelsesansvar-

lige, der er lydhøre for og imødekommer en forskellig elevsammensætning, er villige og i stand til at forstå og acceptere forskellige syn på verden, er i stand til at udvikle og implementere en læreplan, der bygger på universelle læringsprincipper, kan tilpasse deres pædagogik, så den tager hensyn til elevernes forskellige behov, og er forberedt på at gøre brug af evidensbaserede politikker og praksisser. Det betyder, at lærere og skoleledere skal uddannes til at forvalte disse ansvarsområder, både i deres første læreruddannelsesprogrammer og i deres fortsatte professionelle udvikling. Det retter desuden opmærksomheden mod den vigtige rolle, læreruddannere spiller, og deres ansvar for at forberede lærerne på at arbejde med forskellige elever.

Konklusion

Som undervisningsminister har du først og fremmest ansvar for at handle hurtigt for at forbedre kvaliteten af den uddannelse, der tilbydes børn, som af den ene eller anden grund er dårligt stillet på grund af omstændigheder, de ikke selv har kontrol over. Det er en stor udfordring for dig og dine regeringskolleger såvel som for alle uddannelsesledere – i alle lande. Det er ikke nok at anlægge en business-as-usual-tilgang eller foretage lappeløsninger af visse dele af jeres uddannelsessystem. Det kræver snarere en radikal gentænkning af alle dele af uddannelsessystemet – i skoler og uden for skoleporten. Vi ved nok om årsagerne til de dårlige resultater og om de mulige midler, der skal til for at handle på en effektiv måde. Og det er nu, der skal handles, for som H.G. Wells sagde: "Menneskets historie bliver mere og mere et kapløb mellem uddannelse og katastrofe".

Med venlig hilsen
David Mitchell, ONZM, ph.d.
University of Canterbury
Christchurch
NEW ZEALAND

Litteratur

- Hattie, J. (2009). *Visible learning: A synthesis of over 800 meta-analyses relating to achievement*. London: Routledge.
 - Mitchell, D. (2014). *What really works in special and inclusive education*. Abingdon, Oxon: Routledge (på dansk: *Hvad der virker i inkluderende undervisning*. Dafolo).
 - Mitchell, D. (2017). *Diversities in education*. Abingdon, Oxon: Routledge (på dansk: *Diversitet i uddannelse*. Dafolo).
-

